

CARMEN OANCEA

PRINȚUL ALB

ILUSTRAȚII DE SILVIA DUȘAN

ERA ODATA, DEMULT, UNDEVA, CÂNDVA, O CETATE CARE NU AVEA NICIO POARTĂ ȘI NICIO FEREASTRĂ. OAMENII CARE TRECEAU PE LÂNGĂ EA SE MINUNAU ȘI SE ÎNTREBAU OARE CUM SE PUTEA INTRA ÎN ACEA CETATE. DE IEȘIT, ORICUM NU A IEȘIT NIMENI NICIODATĂ, CEL PUȚIN AȘA S-A ȘTIUT PÂNĂ ÎN ZILELE NOASTRE.

Zidurile cetății erau albe ca spuma laptelui și, câteodată, când erai foarte aproape de ele, parcă simțeai că ar avea viață și te treceau fiori...

Într-o zi, două fete zburdalnice, Eliza și Clara, s-au oprit lângă această cetate pentru a împleti coronițe din florile culese din poiană. Aici era umbră și răcoare, așa că fetele s-au gândit că este un loc bun, în care se pot odihni puțin, în timp ce împletesc coronițele de flori.

Cum stăteau ele așa, se auzi ceva ca un fel de chicotit. Fetele se uitară una la alta întrebătoare și izbucniră în râs, amuzate fiind de sunetele auzite.

Nu trecu mult timp că iar se auzi un chicotit. De data aceasta, fetele nu au mai râs. Curioase, s-au ridicat ușurel și s-au apropiat de zidurile cetății, lipindu-și urechile de acestea, încercând astfel să asculte cu atenție ce se întâmplă dincolo de ele. Fetele credeau că acele sunete vin din interiorul cetății, de dincolo de ziduri.... În timp ce stăteau ele așa, cu urechile lipite de zid, au simțit ca o mângâiere ușoară pe părul lor bogat și, tresărind, s-au retras repede, uitându-se una la alta nedumerite. Clara întrebă:

- Ai simțit și tu mângâierea aceea?
- Da, cum să nu o simt!, spuse Eliza, puțin încurcată. Ce-o fi fost?
- Păi, nu știu, spuse Clara, dar eu zic să plecăm de aici, că se întâmplă ceva tare ciudat!
- Bine zici, hai să mergem!, spuse Eliza luând-o la fugă spre vale, când, dinspre zidurile cetății se auzi un glas plăpând, aproape pierdut, ca de vânt: „Nu plecați, vă rog!... Nu vă speriați, nu vă fac niciun rău!”.

FETELE AU ÎNCREMENIT PE LOC ȘI CU OCHII MARI AU ÎNTORS CAPETELE ÎNSPRE LOCUL DE UNDE SE AUZEA VOCEA... ȘI CE CREDEȚI? VĂZURĂ CUM DIN ZID SE DESPRINDE O FRUMUSEȚE DE PRINȚ! ALB DIN CAP PÂNĂ ÎN PICIOARE, EXACT CA ZIDURILE CETĂȚII! PASĂMITE ERA UNA CU ZIDURILE, DE NU ÎL VEDEAI AȘA UȘOR. AVEA UN ZÂMBET BLÂND, IAR OCHII MARI, SCLIPITORI ȘI CALZI, DE CULOAREA FILDEȘULUI, PRIVEAU TIMID PE SUB GENELE LUNGI, ALBE CA ZĂPADA, ÎN TIMP CE PĂRUL ARGINTIU, STRĂLUCITOR ȘI LUNG ÎMPREJMUIA ÎNTREAGA CETATE.

La apariția Prințului, Eliza și Clara au rămas mute de uimire. Văzând că fetele nu mai scoteau nici un sunet, Prințul se apropie de ele și le spuse:

- Nu vă speriați, fetelor, nu vă fac niciun rău!, repetă Prințul cu vocea tremurândă.
- Cine ești tu?, întrebă Clara, puțin speriată.
- Sunt Prințul acestui castel... mi se spune Prințul Alb.
- Chiar că ești alb!, spuseră fetele, revenindu-și din sperietură, după ce au văzut că au de-a face cu o făptură cu un chip blând și o privire caldă.
- Dar de ce ești așa alb?, continuă ele.
- Ei, e o poveste lungă, zise Prințul, cumva stânjenit de întrebarea fetelor.
- Nu ați auzit de legenda Cetății Albe?, întrebă Prințul.